

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 239/2011-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. júna 2011 predbežne prerokoval sťažnosť V. S., Ž., E. R., H., J. K., Česká republika, A. S., H., O. S., SRN, a B. C., Ž., zastúpených JUDr. A. S., D., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Žilina sp. zn. 9 C/1391/1998 z 13. apríla 2011 v jeho II. výrokovej časti a takto

rozhodol:

Sťažnosť V. S., E. R., J. K., A. S., O. S. a B. C. **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. apríla 2011 doručená sťažnosť V. S., E. R., J. K., A. S., O. S. a B. C. (ďalej len „sťažovateľky“), ktorou namietali porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením

Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 9 C/1391/1998 z 13. apríla 2011 (ďalej len „uznesenie“) v jeho II. výrokovej časti.

2. Z obsahu sťažnosti a k nej pripojeného uznesenia vyplýva, že sťažovateľky sa pôvodným návrhom doručeným okresnému súdu 16. júna 1998 domáhali (proti odporcom J. P., a M. P., obaja bytom Ž.) určenia vlastníckeho práva k v návrhu špecifikovaným nehnuteľnostiam. Konanie je na okresnom súde vedené pod sp. zn. 9 C/1391/1998.

3. Sťažovateľky uviedli, že „*Podaním zo dňa 04. 04. 2011 doručenom porušovateľovi (t. j. okresnému súdu, pozn.) 07. 04. 2011... navrhovali s poukazom na ust. § 95, ods. 1 O. s. p. pripustenie zmeny petitu žalobného návrhu tak, že sa sťažovatelia domáhali určenia, že ďalšie nehnuteľnosti - pozemky v k. ú. D. patria v príslušných spoluvlastníckych podieloch do dedičstva po poručiťoch neb. M. P. a neb. M. P.*

Zároveň týmto podaním sťažovatelia navrhli aj pripustenie vstupu ďalších účastníkov do konania na strane žalovaných podľa ust. § 92, ods. 1 O. s. p., keďže týmto osobám svedčilo podľa výpisov z KN vlastnícke právo k pozemkom, ku ktorým sťažovatelia navrhovali predmetnú zmenu petitu žaloby.

O tomto procesnom podaní rozhodol porušovateľ uznesením č. 9 C/1391/1998-255 zo dňa 13. 04. 2011 tak, že nepripustil vstup ďalších účastníkov do konania na strane odporcov a zároveň nepripustil požadovanú zmenu petitu žalobného návrhu.“

4. Podľa názoru sťažovateľiek: „*Nepripustenie zmeny petitu žaloby zo strany súdu, môže súd vykonať len za zákonom výslovne stanovených podmienok. V tomto prípade tomu tak však nie je a rozhodnutie porušovateľa považujeme za arbitrárne, svojvoľné a v hrubom rozpore s Občianskym súdnym poriadkom, jeho zásadami a v poslednom rade v rozpore so základným právom na súdnu a inú právnu ochranu garantovanom v čl. 46 Ústavy SR a čl. 6, ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“*

5. Sťažovateľky navrhli, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo sťažovateľov V. S., E. R., J. K., A. S., O. S. a B. C. domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa č. 6,

ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46, ods. 1 Ústavy SR uznesením Okresného súdu Okresného súdu Žilina sp. zn.: 9 C/1391/1998... zo dňa 13. 04. 2011 v jeho II. výrokovej časti porušené bolo.

2. Ústavný súd SR uznesenie Okresného súdu Okresného súdu Žilina sp. zn.: 9 C/1391/1998... zo dňa 13. 04. 2011 v jeho II. výrokovej časti zrušuje a vec vracia Okresnému súdu Žilina na ďalšie konanie.

3. Okresný súd Žilina je povinný uhradiť sťažovateľom V. S., E. R., J. K., A. S., O. S. a B. C. trovy konania v sume 995,90 € vrátane DPH...“

6. Sťažovateľky ako dôkazný materiál k sťažnosti pripojili uznesenie okresného súdu sp. zn. 9 C/1391/1998 z 13. apríla 2011 a „Vyjadrenie (navrhovateľov 1 až 6, pozn.) ku konaniu, zmene petitu žaloby, návrhu na pripustenie vstupu účastníkov do konania“.

II.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základného práva alebo slobody môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (I. ÚS 103/02, IV. ÚS 115/07). Toto ustanovenie limituje hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov rozhodujúcich v občianskoprávných, obchodných a trestnoprávných veciach, a to tým spôsobom, že ochrany základného práva a slobody sa na ústavnom súde možno domáhať v prípade, ak mu túto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné súdy.

9. Predmetom sťažnosti sťažovateľiek je namietané porušenie označených práv zaručených ústavou a dohovorom postupom okresného súdu a jeho uznesením sp. zn. 9 C/1391/1998 z 13. apríla 2011 v jeho II. výrokovej časti.

10. Zmyslom a účelom už uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré v občianskom súdnom konaní sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

11. Okresný súd namietaným uznesením z 13. apríla 2011 rozhodol takto:

„I. Súd nepripúšťa, aby do konania pristúpili ako ďalší účastníci na strane odporcov: v rade 3/ J. P., bytom D., v rade 4/ E. P., rod. B., bytom D...

II. ... nepripúšťa zmenu návrhu v znení, že:

Súd určuje, že nehnuteľnosti – pozemky... patria v podiele... do novoobjaveného dedičstva po poručiteľovi M. P...“

12. Svoje rozhodnutie okresný súd odôvodnil (pozri ďalej aj bod 19) najmä tým, že *„zistil, že pokiaľ sa navrhovatelia domáhali pripustenia zmeny petitu v časti I. výroku sa jedná o pôvodný návrh, ktorého sa domáhajú voči pôvodným odporcom v rade 1/ a 2/, a to J. P. a M. P. Zmena návrhu v časti II. petitu sa jedná o rozšírený návrh, ktorého sa domáhajú voči novoobjaveným odporcom v rade 3/ a 4/, a to J. P. a E. P...“*. Podľa názoru okresného súdu *„sa jedná o samostatný návrh navrhovateľov voči označeným odporcom, ktorí nie sú účastníkmi pôvodného konania.*

Preto sa v danom prípade nejedná o pristúpenie ďalších účastníkov konania na strane odporcov v zmysle ust. § 92 ods. 1 O. s. p., nakoľko sa navrhovatelia voči ním nedomáhajú žiadneho nároku k žalobnému petitu, ktorý je doposiaľ predmetom konania...“. Z uvedeného dôvodu okresný súd *„nepripustil pristúpenie ďalších účastníkov do konania... a z rovnakých dôvodov nepripustil zmenu návrhu v časti II. navrhovaného petitu“*. Okresný súd vecne uzatvoril, že *„navrhovaná zmena petitu v časti I. nie je zmena návrhu, ale ide o pôvodný návrh navrhovateľov, súd o tejto časti nerozhodoval a po právoplatnosti predmetného uznesenia bude súd pokračovať o tomto predmete konania“*.

13. Vychádzajúc z uvedených konštatácií, skutkových a právnych záverov okresného súdu (body 11 a 12) ústavný súd uzatvára, že namietané uznesenie (v časti výroku II) nie je končným rozhodnutím „vo veci“, t. j. ani nemohlo byť materiálne sťažovateľkám odňaté právo na súdnu ochranu, keďže v rozsahu nepripustenia zmeny žaloby (jej rozšírenia) nič nebráni sťažovateľkám toto právo si v súdnom konaní riadne uplatniť samostatnou žalobou. S namietaným výrokom II napadnutého uznesenia okresného súdu je nerozlučne spojený tiež výrok I napadnutého uznesenia okresného súdu (o nepripustení ďalších odporcov konania), proti ktorému je prípustné odvolanie. Rozhodovanie o tomto výroku (I) má/môže

mať (v konečnom dôsledku) význam aj pre výrok súvisiaci (teda II). Keďže sa sťažovateľky môžu domáhať určenia, že ďalšie (novobjavené) nehnuteľnosti patria do dedičstva samostatnou (novo podanou) žalobou, o ktorej konanie/rozhodovanie je v právomoci všeobecných súdov (v ktorom konaní sa budú môcť dožadovať aj rešpektovania základných práv, ktorých porušenie namietajú), ústavný súd sťažnosť (namietajúcu porušenie označeného článku ústavy a dohovoru „v II. výrokovej časti“ uznesenia okresného súdu sp. zn. 9 C/1391/1998 z 13. apríla 2011) odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie (z dôvodov vyplývajúcich z čl. 127 ods. 1 ústavy, § 49 a § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

14. Ústavný súd poznamenáva, že aj v prípade, že by sťažovateľky boli namietali porušenie označených práv prvým bodom výroku predmetného uznesenia okresného súdu (nepripustenie ďalších účastníkov do konania), ústavný súd by sťažnosť odmietol aj v tejto jej časti (keďže nápravy sa sťažovateľky môžu domáhať v odvolacom konaní proti tejto časti výroku uznesenia) pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

15. Ústavný súd ďalej konštatuje, že ďalším dôvodom odmietnutia sťažnosti je jej zjavná neopodstatnenosť.

16. Sťažovateľky vidia porušenie svojho základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) v spôsobe výkladu a následnej aplikácii ustanovení v sťažnosťou napadnutom uznesení uvedených všeobecne záväzných predpisov, najmä však § 92 ods. 1 a § 95 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) (pozri bod 3).

17. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (ako aj práva na spravodlivý proces) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje

o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

18. Pokiaľ ide o sťažovateľkami namietané porušenie ich základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) označeným rozhodnutím okresného súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci okresného súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o návrhu sťažovateľiek na pripustenie zmeny návrhu na začatie konania a na pripustenie, aby do konania vstúpili ďalší účastníci uznesením sp. zn. 9 C/1391/1998 z 13. apríla 2011, sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy (resp. dohovoru).

19. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom uznesenia okresného súdu dospel k záveru, že okresný súd svoje rozhodnutie, ktorým nepripustil, aby do konania pristúpili ďalší účastníci na strane odporcov a nepripustil navrhovanú zmenu návrhu, náležite odôvodnil. V úvode odôvodnenia svojho rozhodnutia okresný súd oboznámil podstatné (relevantné) časti dovtedajšieho konania: *„Návrhom doručeným súdu dňa 16. 6. 1998 doplneným podaním doručeným súdu dňa 28. 9. 2009 sa domáhali voči odporcom v rade 1/ a 2/ určenia, že nehnuteľnosť - pozemok zobrazený ako KNE parc. č. 6637, orná pôda o výmere 15672 m2, zapísaný na LV č. 3675, k. ú. D. pod B14 na meno J. P. a Mária P. v podiele 17/72-ín patrí do dedičstva po poručiiteľke M. P., rod. K., naposledy bytom D.,*

Uznesením č. k. 9 C/1391/1998-174 zo dňa 15. 10. 2010 bol pripustený rozšírený okruh účastníkov na strane odporcov, a to o odporcu v rade 3/ J. P. a odporkyňa v rade 4/ M. P. Na pojednávaní konanom dňa 10. 2. 2011 navrhovatelia prostredníctvom svojho právneho zástupcu vzali návrh voči odporcom v rade 1/, 2/ späť, pričom odporcovia v rade 1/, 21 prostredníctvom svojej právnej zástupkyne uviedli, že súhlasia so späťvzatím návrhu. Súd uznesením č. k. 9 C/1391/1998-211 zo dňa 10. 02. 2011 konanie voči odporcom v rade 1/J. P., D. a v rade 21 E. P., bytom D. zastavil.

Na pojednávaní dňa 14. 03. 2011 navrhovatelia navrhli pripustiť zmenu návrhu na začatie konania, pripustiť v konaní alternatívny petit v znení, že nehnuteľnosti parcela KNE č. 6637 o výmere 155 672 m² orná pôda, evidovaná na LV č. 3675, kat. územie D., pod B 14 na meno J. P. a M. P. v podiele 17/72 patrí do dedičstva po poručiteľovi M. P., naposledy bytom D., ktorý zomrel...

Nakoľko návrh právneho zástupcu navrhovateľov na pripustenie zmeny návrhu na začatie konania učený do zápisnice z pojednávania bol neurčitý, súd uznesením č. k. 9 C/1391/1998-230 zo dňa 23. 3. 2011 vyzval navrhovateľov na odstránenie väd tohto podania pod následkom odmietnutia podania v zmysle ust. § 42 ods. 3 O. s. p.

Navrhovatelia podaním došlým súdu dňa 7. 4. 2011 žiadali pripustiť zmenu návrhu tak, že súd:

I. určí, že nehnuteľnosť - pozemok zobrazený ako KNE parc. č. 6637, orná pôda o výmere 15672 m², zapísaný na LV č. 3675, k. ú. a obec D. vedenom Katastrálnym úradom Ž., Správou katastra Ž. pod B14 patrí v podiele 17/72-ín do novoobjaveného dedičstva po poručiteľke M. P., rod. K., naposledy bytom D.,

II. určí, že nehnuteľnosti - pozemky zobrazené ako KN-C parc. č. 3510, trvalé trávnaté porasty o výmere 3591 m², parc. č. 3511, trvalé trávnaté porasty o výmere 3655 m², parc. č. 3516, orná pôda o výmere 4268 m², parc. č. 3519, ostatné plochy o výmere 592 m², zapísané na LV č. 795, k. ú. a obec D. vedenom Katastrálnym úradom Ž., Správa katastra Ž. patria v podiele 113/360-ín do novoobjaveného dedičstva po poručiteľke M. P., rod. K., naposledy bytom D., a v podiele 13/360-ín do novoobjaveného dedičstva po poručiteľovi M. P., naposledy bytom D. P.

Ďalej vzhľadom na to, že sa domáhajú určenia, že nehnuteľnosti KN-C parc.č. 3510, 3511, 3516 a 3519 patria do novoobjaveného dedičstva a podľa aktuálneho výpisu z LV

č. 795 ako vlastníci týchto pozemkov sú zapísaní manželia J. P. a E. P., ktorí sú tým pasívne vecne legitimovaní, týmto navrhovatelia navrhli podľa § 92 ods. 1 O. s. p. pripustenie vstupu do konania ďalších účastníkov do konania, a to Jozefa P. a E. P..“ Následne okresný súd citoval pri svojom rozhodovaní aplikované právne normy a súčasne vykonal ich interpretáciu: «Podľa ustanovenia § 92 ods. 1 OSP, na návrh účastníka môže súd pripustiť, aby do konania vstúpil ďalší účastník. Súhlas toho, kto má takto do konania vstúpiť, je potrebný, ak má vystupovať na strane navrhovateľa.

Z citovaného ustanovenia jednoznačne vyplýva (arg. slovo „môže“) že je fakultatívne, teda súd nie je povinný a umožňuje súdu tzv. pristúpenie ďalšieho účastníka v sporovom konaní. Občianske súdne konania je ovládané dispozičnou zásadou (až na výnimky stanovené zákonom) čo znamená, že konanie sa zásadne začína na návrh. Z uvedeného vyplýva, že len ten účastník, ktorý svojim úkonom vyvolal začatie konania (navrhovateľ), je oprávnený disponovať týmto konaním a len on môže účinne navrhnúť či už pripustenie vstupu ďalšieho účastníka do konania alebo zmenu návrhu na začatie konania.

Podľa ustanovenia § 95 ods. 1 O. s. p. navrhovateľ môže za konania so súhlasom súdu meniť návrh na začatie konania. Zmenený návrh treba ostatným účastníkom doručiť do vlastných rúk, pokiaľ neboli prítomní na pojednávaní, na ktorom došlo k zmene.

Podľa ods. 2 súd nepripustí zmenu návrhu, ak by výsledky doterajšieho konania nemohli byť podkladom pre konanie o zmenenom návrhu. Súd nepripustí zmenu návrhu ani v prípade, ak by na konanie o zmenenom návrhu bol vecne príslušný iný súd. V takom prípade pokračuje súd v konaní o pôvodnom návrhu po právoplatnosti uznesenia.

Ustanovenie § 95 O. s. p. upravuje dispozičný úkon účastníka spočívajúci v zmene návrhu na začatie konania. Zmena môže spočívať v rozšírení návrhu (ak žiada viac alebo aj iné plnenie alebo určenie, ako sa pôvodne domáhal). Dispozícia účastníka konania, ktorou chce meniť návrh, je obmedzená iba súhlasom súdu. Z citovaného ustanovenia rovnako jednoznačne vyplýva (arg. slovo „môže“) že je fakultatívne, teda súd nie je povinný. Súd pri úvahe o tom, či bude súhlasiť so zmenou návrhu, môže zvažovať iba to, či by bol na konanie o zmenenom návrhu vecne príslušný, ako i či výsledky doterajšieho konania (ako celku) môžu byť podkladom pre konanie o zmenenom návrhu.» V ďalšej časti odôvodnenia svojho rozhodnutia okresný súd uviedol v priebehu konania zistené skutočnosti, ktoré boli vecným základom pri tvorbe jeho skutkových záverov a z nich vyplývajúcich právnych záverov:

„Súd pri rozhodovaní o udelení súhlasu so zmenou žalobného návrhu a pripustení vstupu ďalších účastníkov konania na strane odporcov skúmal, či sú splnené podmienky v zmysle citovaných zákonných ustanovení, pričom zistil, že pokiaľ sa navrhovatelia domáhali pripustenia zmeny petitu v časti I. výroku sa jedná o pôvodný návrh, ktorého sa domáhajú voči pôvodným odporcom v rade 1/ a 2/, a to J. P. a M. P. Zmena návrhu v časti II. petitu sa jedná o rozšírený návrh, ktorého sa domáhajú voči novooznačeným odporcom v rade 3/ a 4/, a to J. P. a E. P. V tomto prípade sa jedná o samostatný návrh, keď sa ním domáhajú určenia vlastníctva k spoluvlastníckemu podielu k nehnuteľnostiam evidovaných na LV Č. 795 pre k. ú. D., ktoré nie sú predmetom pôvodného konania. Predmetom pôvodného konania je spoluvlastnícky podiel nehnuteľnosti KNE parc. č. 6637 evidovanej na LV Č. 3675, k. ú. D. Vychádzajúc z uvedeného vyplýva, že sa jedná o nový samostatný návrh navrhovateľov voči novooznačeným odporcom, ktorí nie sú účastníkmi pôvodného konania. Preto sa v danom prípade nejedná o pristúpenie ďalších účastníkov konania na strane odporcov v zmysle ust. § 92 ods. 1 O. s. p., nakoľko sa navrhovatelia voči nim nedomáhajú žiadneho nároku k žalobnému petitu, ktorý je doposiaľ predmetom konania. Navrhovatelia nešpecifikovali, aký vzťah majú navrhovaní pristupujúci účastníci na strane odporcov v hmotnoprávnom vzťahu v už prebiehajúcim konaní.

Súd je tiež toho názoru, že pripustenie ďalších účastníkov do konania na strane odporcov by bolo v rozpore so zásadou hospodárnosti, ktorá súvisí s ústavnoprocenou zásadou (článok 48 ods. 2 Ústavy) a rovnako civilné konanie má byť nielen rýchle, ale aj čo najhospodárnejšie a navrhovaní pristupujúci účastníci na strane odporcov nemajú postavenie k predmetu veci pôvodného konania, keď v tomto sa navrhovatelia právnej ochrany pokiaľ ide o spoluvlastnícky podiel ich právnej predchodkyne na nehnuteľnosti, ktorí mali nadobudnúť odporcovia v rade 1/ a 2/.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti preto súd nepripustil pristúpenie ďalších účastníkov do konania na strane odporcov v rade 3/ a 4/ a z rovnakých dôvodov nepripustil zmenu návrhu v časti II. navrhovaného petitu.

S poukazom na to, že navrhovaná zmena petitu v časti I. nie je zmena návrhu, ale ide o pôvodný návrh navrhovateľov, súd o tejto časti nerozhodoval a po právoplatnosti predmetného uznesenia bude súd pokračovať o tomto predmete konania.“

20. Predmetné rozhodnutie okresného súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovatelia sa s názorom okresného súdu nestotožňujú, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

21. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého uznesenia presvedčil, že okresný súd sa argumentáciou sťažovateľiek zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľky v tomto konaní dostali odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

22. Ústavný súd na záver poznamenáva, že dôvody uznesenia okresného súdu sp. zn. 9 C/1391/1998 z 13. apríla 2010 sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Toto rozhodnutie

nevykazuje znaky svojvôle, vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, k čomu okresný súd dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

23. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím okresného súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľiek podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť ako celok odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

24. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľiek nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. júna 2011